

Εναλλακτικοί χώροι απέναντι στα «σούπερ μάρκετ» του θεάματος

- Θέατρο
- 12 Οκτωβρίου 2014, 18:17

ΜΠΑΓΚΛΑΝΤΕΣ: Underground αυτοδιαχείριση, ανοιχτή σε όλους

Οι τηλεφωνικές οδηγίες για τον καινούργιο χώρο με το όνομα «Μπαγκλαντές» ήταν σαφείς: «**Θα το βρεις δίπλα στο Μακάο!**». Πράγματι, δίπλα στο Internet Café με αυτό το όνομα, στον αριθμό 35 της Χαλκοκονδύλη, μια στενή πόρτα και μερικά σκαλιά οδηγούν σε ένα ευρύχωρο φρεσκοβαμμένο υπόγειο. Στους τοίχους πολύχρωμες αφίσες που είχαν αναρτήσει οι προηγούμενοι ένοικοι, μετανάστες από το Μπαγκλαντές, στους οποίους οφείλει και το όνομά του. Σε έναν σπάγκο από τη μια άκρη στην άλλη κρέμονται περίτεχνες χαρτοκοπτικές, κι αυτές απομεινάρια των προηγούμενων, που εκεί είχαν τον πολιτιστικό τους σύλλογο, έπαιζαν μουσική και τραγουδούσαν...

Σε μια γωνιά που ζεσταίνουν κιλίμια κρεμασμένα στον τοίχο, ακριβώς απέναντι από την υποτυπώδη σκηνή, «δώρο» κι αυτή των προηγούμενων, συναντάμε τους νέους «ενοίκους»: την Βάσω Καμαράτου, τον Κώστα Κουτσολέλο και τον Βασίλη Νούλα. Σκηνοθέτες και ηθοποιοί, έχοντας πίσω τους την εμπειρία της επανενεργοποίησης του θεάτρου «Εμπρός», αλλά και έντονο καλλιτεχνικό ακτιβισμό, αποφάσισαν να προχωρήσουν σε ένα εγχείρημα αυτοδιαχείρισης, σε ένα χώρο ανοιχτό στον πειραματισμό και την καλλιτεχνική ελευθερία.

Μια νησίδα σε μια από τις πιο υποβαθμισμένες γειτονιές του κέντρου; «Η περιοχή μάς τράβηξε ιδιαίτερα», λέει ο Κώστας, ενώ η Βάσω συμπληρώνει: «Δεν είναι τυπικός θεατρικός χώρος, δεν έχει εξοπλισμό. Όποιος έρχεται θα δουλεύει με ό,τι υπάρχει εδώ. Άλλωστε, ο χώρος είναι τελείως χειροποίητος. Να, αυτόν τον μπουφέ τον βρήκαμε στον δρόμο και τον φέραμε. Το Μπαγκλαντές είναι χρώμα, έχει δικούς του κανόνες». «Η διαφορετικότητά του είναι ότι το διαχειρίζονται καλλιτέχνες, και μάλιστα όχι ένας αλλά τρεις», συμπληρώνει ο Κώστας.

Αυτό σημαίνει ότι το Μπαγκλαντές απευθύνεται και σε άλλους δημιουργούς; «Αυτονόητο ότι ο χώρος είναι ανοιχτός σε άλλους», λένε. «Εδώ μπορούν να έχουν την ασφάλεια να δοκιμάζουν, χωρίς κανένα κόστος, για δυο-τρεις παραστάσεις, πράγματα που στα πιο 'κανονικά' θέατρα δεν μπορούν».

«**Το πραγματικά πειραματικό θέατρο αυτή τη στιγμή τείνει προς αφανισμό**», παρεμβαίνει ο Κώστας, «γιατί όσα έκανε πριν δέκα χρόνια, πιο ωμά, πιο περίεργα για τον θεατή, αυτή τη στιγμή έχουν ενσωματωθεί μια χαρά σε πολύ πιο άρτιες και εύπεπτες παραστάσεις. Αυτό μου δημιουργεί πολύ μεγάλη αμηχανία. **Αναρωτιέμαι: Τι σκατά να κάνω τώρα; Γι' αυτό κατεβαίνω στο υπόγειο!**»

Από τη μεριά του, ο Βασίλης Νούλας οραματίζεται ένα είδος «νομαδισμού στις γειτονιές της πόλης»: «Πιστεύω στο εφήμερο», λέει, «Να μείνεις ένα χρόνο εδώ και μετά να πας στην άλλη άκρη της πόλης, να ενεργοποιήσεις μια άλλη γωνιά. Είναι αναζωογονητικό».

Μια δική του παράσταση, άλλωστε, οι Ωδές στον πρίγκιπα, βασισμένες σε ποίηση Νίκου-Αλέξη Ασλάνογλου, που παρουσιάζει με την ομάδα Nona Melancholia θα εγκαινιάσει την Κυριακή 19/10 το Μπαγκλαντές. «Μια πολύ πειραματική παράσταση...» λέει, για να συμπληρώσει αμέσως γελώντας ο Κώστας: «...σύγχρονη όσο ποτέ! Όλοι οι κλασικοί τελικά για το μνημόνιο έγραφαν! Δεν το είχα καταλάβει τόσον καιρό...».

ΠΗΓΗ: ΑΥΓΗ

Ρεπορτάζ: Μάνια Ζούση – Σπύρος Κακουριώτης